

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Ο Χριστός είναι το φάρμακο για την αμαρτία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το απόγευμα της Κυριακής 1 Φεβρουαρίου 2026, με αφορμή τη δεσποτικοθεομητορική εορτή της Υπαπαντής του Σωτήρος Χριστού, η οποία υπενθυμίζει την προσφορά του Θείου Βρέφους στον Ναό και τη συνάντησή Του με τον δίκαιο Συμεών, προαναγγέλλοντας την έλευση του φωτός της σωτηρίας στον κόσμο, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Εσπερινού στον Ιερό Ναό Ζωοδόχου Πηγής Καρδίτσας.

Μετά την ακολουθία, στον ως άνω Ιερό Ναό, απηύθυνε το καθιερωμένο εσπερινό

του κήρυγμα στους πιστούς, στο πλαίσιο του κύκλου ομιλιών με θέμα «Διδαχή στην προς Ρωμαίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου», που πραγματοποιείται κάθε Κυριακή.

Ο Σεβασμιώτατος, στο Κυριακάτικο εσπερινό κήρυγμά του με αφορμή την εορτή της Υπαπαντής και με βάση το 6ο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους Επιστολής, ανέπτυξε με εκτενή τρόπο το πώς η ζωή του χριστιανού θεμελιώνεται στο μυστήριο του Βαπτίσματος ως θανάτου στην αμαρτία και αναστάσεως σε νέα ζωή, και πώς αυτή η νέα ζωή απαιτεί αγώνα, μετάνοια και διαρκή συνεργασία με τη Χάρη του Χριστού.

Στην αρχή έκανε σύντομη αναφορά στην εορτή της Υπαπαντής, ως γεγονός συναντήσεως του Θεού Λόγου με την ανθρωπότητα. Έδωσε έμφαση στη συνάντηση του Θείου Βρέφους με τον δίκαιο Συμεών και την προφήτιδα Άννα, επισημαίνοντας ότι η Εκκλησία προβάλλει το γεγονός αυτό όχι ως απλή ανάμνηση, αλλά ως πρόσκληση να κατανοήσουμε «τη σημαντικότητα αυτής της συναντήσεως» και να αγωνιστούμε να την πραγματοποιήσουμε και στη δική μας ζωή «με την άσκηση των αρετών».

Αμέσως μετά συνέδεσε τη συγκεκριμένη Κυριακή με την είσοδο στην περίοδο του Τριωδίου, εξηγώντας γιατί ονομάζεται έτσι και τι σημαίνει για τη ζωή της Εκκλησίας.

Τόνισε ότι το Τριώδιο δεν είναι απλώς ένα λειτουργικό βιβλίο, αλλά μια περίοδος «μετανοίας, προσευχής και προετοιμασίας», μια ευκαιρία για ανακύκλωση και ανανέωση, μια επαναπροσέγγιση του μυστηρίου της σωτηρίας. Με αυτό τον τρόπο προετοίμασε το έδαφος για το περιεχόμενο του 6ου κεφαλαίου, όπου ο Απόστολος Παύλος μιλά για τον θάνατο της αμαρτίας και την καινούρια ζωή εν Χριστώ.

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος πέρασε στο κεντρικό θέμα, παρουσιάζοντας τη Χάρη του Χριστού ως το μοναδικό φάρμακο της αμαρτίας. Υπογράμμισε ότι «φάρμακο για την αμαρτία» είναι ο ίδιος ο Χριστός, «το Πανάγιο Αίμα Του» και «η σταυρική Του θυσία», και ότι η Χάρη προσφέρεται πλούσια και δωρεάν. Θύμισε τη βασική παύλεια αλήθεια, ότι εκεί όπου πληθαίνει το κακό, περισσεύει πολύ περισσότερο το έλεος του Θεού, δίνοντας ελπίδα στον άνθρωπο που πέφτει, θρηνεί και μετανοεί, αλλά δεν απελπίζεται. Τόνισε ότι η βεβαιότητα της συγχώρησης στηρίζεται στην πραγματική μετάνοια και όχι σε μια επιφανειακή αυτοδικαίωση.

Από αυτό το σημείο, στάθηκε με ιδιαίτερη έμφαση στον κίνδυνο μιας διεστραμμένης στάσης, όπου ο άνθρωπος «παίζει» με την αμαρτία θεωρώντας δεδομένη τη συγχώρηση. Ανέφερε το αυστηρό παύλαιο ερώτημα, σε πολυτονική γραφή, όπως το ζητάς: «Τί οὖν ἐροῦμεν; Ἐπιμένωμεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ; Μὴ γένοιτο».

Με βάση αυτό εξήγησε ότι είναι «επικίνδυνο και σατανικό» να εκμεταλλεύεται κανείς τη Χάρη για να συνεχίζει αμετανόητα την αμαρτία. Επέμεινε ότι η Χάρη δεν είναι κάτι φτηνό, ούτε «ξεφύτρωσε μόνη της», αλλά «ακριβά πληρώθηκε», και ότι

η πρόκληση αυτή κάνει τον άνθρωπο να καθιστά «ανενεργή» τη Χάρη στη ζωή του. Έδωσε παραστατικά παραδείγματα, μιλώντας για συνήθεια και «δόση» των παθών, για την ανάγκη «απεξάρτησης» και για τον κίνδυνο να μην προλάβει ο άνθρωπος να μετανοήσει.

Κομβικό σημείο του κηρύγματος ήταν η μετάβαση από τη Χάρη ως φάρμακο στο Βάπτισμα ως γεγονός που αποκόπτει την εμμονή στην αμαρτία. Ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι το Βάπτισμα δεν είναι τυπική τελετή και δεν είναι απλή «πολιτογράφηση» μέσα στην Εκκλησία, αλλά «μια δυναμική ενέργεια», «μια επανάσταση», «έναν θάνατο και μια ανάσταση». Με απλή και δυνατή εικόνα εξήγησε ότι όπως ο νεκρός δεν έχει σχέση με το περιβάλλον, έτσι και ο βαπτισμένος «πεθαίνει ως προς την αμαρτία».

Παρέθεσε και το πάυλειο χωρίο που εκφράζει αυτή την αλήθεια: «Ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ;».

Στο ίδιο πλαίσιο ανέπτυξε το πώς το Βάπτισμα είναι κάθαρση. Χρησιμοποίησε την εικόνα ενός πολύ λερωμένου ενδύματος, που για να καθαριστεί χρειάζεται και θερμό νερό και ισχυρό καθαρτικό. Εξήγησε ότι το νερό της κολυμβήθρας είναι

«ζεστό» πνευματικά, γιατί το έχει θερμάνει «το πυρ του Αγίου Πνεύματος», και ότι το αληθινό καθαρτικό είναι το Αίμα του Χριστού. Θύμισε τη βιβλική διατύπωση, σε πολυτονικό: «τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ... καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας». Παράλληλα υπογράμμισε ότι ο Σταυρός είναι πάντοτε παρών στο Βάπτισμα, όχι απλώς ως εξωτερικό σχήμα, αλλά γιατί «ἐν ὀνόματι τοῦ Σταυροῦ» τελείται το μυστήριο.

Ιδιαίτερα σημαντική ήταν η ερμηνεία του ότι το Βάπτισμα μας καθιστά μετόχους του σταυρικού θανάτου του Χριστού. Παρέθεσε το χωρίο: «Ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν». Με αυτό εξήγησε ότι εμεῖς βαπτίζομαστε στο νερό, ενώ ο Χριστός «βαπτίστηκε στο αίμα», στο πάθος και στον σταυρό, για να γίνει το δικό μας Βάπτισμα σωτηριώδες. Ἐτσι ανέδειξε τη σοβαρότητα του μυστηρίου, λέγοντας ότι «σταυρός το βάπτισμα» και ότι δεν πρέπει να το αντιμετωπίζουμε επιπόλαια. Επεσήμανε, επίσης, τη διάσταση της ομολογίας και της ακολουθίας, ότι ο βαπτιζόμενος καλείται να πάρει την απόφαση να ακολουθήσει τον Χριστό σηκώνοντας τον σταυρό της χριστιανικής ζωής.

Από εκεί και πέρα, εξήγησε ότι το Βάπτισμα εξαλείφει τις αμαρτίες, αλλά δεν εγγυάται αυτόματα «άκρα απάθεια». Ο αγώνας του πιστού είναι να μη «ξαναξυπνήσει» η αμαρτία που νεκρώθηκε. Παραδέχθηκε ρεαλιστικά ότι η αμαρτία συνεχίζεται και γι' αυτό η Εκκλησία δίνει και το μυστήριο της μετανοίας και της εξομολόγησεως, ως τρόπο να σηκώνεται ο άνθρωπος μετά τις πτώσεις του. Σε αυτό το σημείο ανέδειξε την ιδέα ότι κάθε πτώση οφείλει να γίνεται ευκαιρία αναστάσεως, ότι στον παρόντα βίο ο χριστιανός καλείται πολλές φορές να πεθαίνει ως προς την αμαρτία και να ανασταίνεται με νέα αρχή.

Ἐπειτα στάθηκε στη «μυστική ένωση» με τον Χριστό, που ο Παύλος εκφράζει με το «συν» και το «εν». Παρέθεσε το κεντρικό χωρίο: «Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν... οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν». Εξήγησε ότι αυτό το «συν» σημαίνει οργανική ενότητα, ότι ὅ,τι ἔκανε ο Χριστός το ἔκανε «μαζί μας», γιατί προσέλαβε ὅλη την ανθρωπότητα. Χρησιμοποίησε εικόνες που κάνουν το νόημα πιο χειροπιαστό, ὅπως ότι δεν γίνεται να είναι αναστημένη η κεφαλή και θαμμένο το σώμα. Αφού «κεφαλή» είναι ο Χριστός και «σώμα» η Εκκλησία, η Ανάστασή Του φέρει μέσα της και τη δική μας.

Σε συνέχεια αυτής της θεολογίας, υπογράμμισε τη διπλή ανάσταση του πιστού, την πνευματική ανάσταση τώρα και τη σωματική ανάσταση στη μέλλουσα ζωή. Στην παρούσα ζωή η ψυχή ανασταίνεται με τη μετάνοια και τη Θεία Κοινωνία, ενώ στο μέλλον θα αναστηθεί και το σώμα. Με αυτό έδειξε ότι «η καινότητα ζωής» δεν είναι θεωρία, αλλά καθημερινός τρόπος ζωής.

Ο Σεβασμιώτατος δεν παρέλειψε να μιλήσει και για τον «παλιό άνθρωπο».

Ερμήνευσε την παύλεια φράση ότι «ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη» και τόνισε ὅτι, παρότι ο πιστὸς αναγεννιέται, παραμένουν μέσα του οί ἔλξεις, οί συνήθειες και τα υπολείμματα των παθῶν. Χρησιμοποίησε την εικόνα της Λερναίας Ὑδρας, ὅτι κόβονται τα κεφάλια και ξαναφυτρώνουν, για να δείξει τη δυσκολία του αγώνα. Και εδώ πέρασε σε ἕναν τόνο πιο παρακλητικό και προσωπικό, μιλώντας για την τραγικότητα της εσωτερικής πάλης, αλλά και για την ἀνάγκη να μη συμβιβάζεται ο ἄνθρωπος με το κακό.

Σημαντικό σημεῖο της ομιλίας ἦταν και η διόρθωση μιας συνηθισμένης παρερμηνείας. Στάθηκε στο χωρίο «ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας» και εξήγησε ὅτι δεν σημαίνει πως «ὅποιος πέθανε δικαιώνεται αυτόματα», αλλά ὅτι μετά τον σωματικό θάνατο ο ἄνθρωπος δεν μπορεί πλέον να αμαρτήσει, επειδή η αμαρτία είναι δράση της παρούσας ζωής. Τόνισε ὅτι η παρούσα ζωή είναι «εργαστήριον» εἴτε αγιότητας εἴτε κακότητας, ενώ η ἄλλη ζωή είναι «για την ανταπόδοση». Εδώ ἔδωσε ἕνα σαφές μήνυμα ευθύνης, ὅτι τώρα είναι ο καιρὸς της μετανοίας, της ἐπιλογῆς και του αγώνα.

Στη συνέχεια ἀνέδειξε το χριστολογικό βάθος της Αναστάσεως. Ἐφερε στο προσκήνιο το χωρίο: «Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει». Εξήγησε ὅτι η Ἀνάσταση του Χριστοῦ δεν μοιάζει με ἄλλες ἀναστάσεις, ὅπως του Λαζάρου, που ἐπέστρεψε προσωρινά και ξαναπέθανε, αλλά είναι οριστική και αἰώνια. Συνέδεσε αυτή την ἀλήθεια με την ορθόδοξη εικονογραφία, ὅπου ο Χριστὸς κατέρχεται στον Ἄδη και ἀνασταίνει τον Ἀδάμ και την Εὐά, δείχνοντας ὅτι πρόκειται για πανανθρώπινο γεγονός που αφορά ὅλο το ἀνθρώπινο γένος.

Ένα ακόμη κεντρικό σημείο ήταν η «εφάπαξ» θυσία του Χριστού. Παρέθεσε: «ὁ γὰρ

ἀπέθανεν, τῆ ἁμαρτία ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὁ δὲ ζῆ, ζῆ τῷ Θεῷ». Εξήγησε ὅτι το «εφάπαξ» φανερώνει τὴ δύναμη τῆς θείας ἀγάπης καὶ τὴν καθολικότητα τῶν αποτελεσμάτων τῆς σταυρικής θυσίας. Υπογράμμισε ὅτι εἶναι μία θυσία, ἀρκετή γιὰ ὅλους, καὶ ὅτι ἀν τὴν περιφρονῆσει κανεῖς, δὲν ὑπάρχει «ἄλλη» σωτηριώδης κίνηση. Ἀπὸ ἐκεῖ πέρασε στο πρακτικὸ συμπέρασμα, ὅτι ἀξίζει νὰ πάρουμε μία ἀποφασιστικὴ στάση ζωῆς, νὰ μὴ χάσουμε τὴν «εφάπαξ» ευκαιρία ποὺ εἶναι ἡ παρούσα ζωὴ.

Πρὸς τὸ τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος ἐπικέντρωσε στὸν στόχο τοῦ χριστιανοῦ ἀγῶνα μὲ τὴ φράση: «οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῆ ἁμαρτία, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν». Εξήγησε τι σημαίνει νὰ λογίζεται κανεῖς νεκρὸς ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία, ὅτι ὅπως ὁ νεκρὸς δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὰ ἐρεθίσματα, ἔτσι καὶ ὁ χριστιανὸς καλεῖται νὰ μὴν ἔχει ἔλξη, νὰ μὴν συγκινεῖται ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς ἁμαρτίας. Ἀνέδειξε τὴν ἐννοία τῆς ἀπάθειας ὡς στόχο τοῦ ἀγῶνα, ὄχι ὡς ἀναλγησία, ἀλλὰ ὡς ἐλευθερία ἀπὸ τὰ δεσμά τῶν παθῶν.

Παράλληλα τόνισε ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ «ἐν Θεῷ» δὲν εἶναι ἀπλῶς ἀνθρώπινο κατόρθωμα, ἀλλὰ συνεργασία τῆς ἀνθρώπινης προαιρέσεως μὲ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ. Θύμισε τὴ ρῆση τοῦ Κυρίου, σὲ πολυτονικὸ: «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». Καὶ ἔφερε ὡς παράδειγμα τὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐπίσης σὲ πολυτονικὸ: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ», γιὰ νὰ δείξει ὅτι ἡ δύναμη τοῦ ἀγῶνα δὲν εἶναι ἀποκλειστικὰ ἀνθρώπινη, ἀλλὰ δωρεὰ τῆς θείας ἐνισχύσεως.

Τέλος, ἐπανήλθε στὴν Ὑπαπαντὴ, κλείνοντας μὲ τὸ νόημα τῆς θείας συναντήσεως ὡς σκοποῦ γιὰ τὴν αἰωνιότητα, ὅτι δηλαδὴ ἡ γνωριμία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό, ἡ ὁποία ἀρχίζει καὶ καλλιεργεῖται μέσα στὴν Ἐκκλησία, ὁδηγεῖ στὴ ζωὴ τῆς αἰωνιότητος. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ἡ ομιλία τοῦ συνέδεσε τὸ εορτολογικὸ γεγονός, τὴν εἴσοδο στο Τριῶδιο, τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα καὶ τὸ υπαρξιακὸ κάλεσμα τοῦ πιστοῦ σὲ ἕναν ἐνιαίῳ ἀξονα, ὅτι ὁ χριστιανὸς καλεῖται νὰ πεθάνει ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ ζῆσει ἀληθινὰ «ἐν Χριστῷ» μὲ μετάνοια, ἀγῶνα καὶ ἐλπίδα Ἀναστάσεως.

